ПРОЛЕТАРЕБО ᲧᲕᲔᲚᲐ ᲛᲔᲣᲧᲜᲘᲡᲐ, ᲨᲔᲔᲠᲗᲓᲘᲗ!

ᲙᲝᲛᲔᲜᲘᲡᲢᲘ

ᲒᲐᲖᲔᲗᲘ ᲒᲐᲛᲝᲓᲘᲡ 1920 ᲬᲚᲘᲡ 3 ᲘᲕᲜᲘᲡᲘᲓᲐᲜ

ᲡᲐᲥᲐᲠᲗᲕᲔᲚᲝᲡ ᲙᲝᲛᲣᲜᲘᲡᲢᲣᲠᲘ ᲞᲐᲠᲢᲘᲘᲡ ᲪᲔᲜᲢᲠᲐᲚᲣᲠᲘ ᲙᲝᲛᲘᲢᲔᲢᲘᲡ, ᲡᲐᲥᲐᲠᲗᲕᲔᲚᲝᲡ ᲡᲡᲠ ᲣᲛᲐᲦᲚᲔᲡᲘ ᲡᲐᲑᲭᲝᲡ ᲓᲐ ᲛᲘᲜᲘᲡᲢᲠᲗᲐ ᲡᲐᲑᲭᲝᲡ ᲝᲠᲒᲐᲜᲝ

КОМУНИСТИ — ОРГАН ЦК КП ГРУЗИИ, ВЕРХОВНОГО СОВЕТА И СОВЕТА МИНИСТРОВ ГРУЗИНСКОЙ ССР

№ 14 (19156) ᲮᲣᲗᲨᲐᲑᲐᲗᲘ, 17 ᲘᲐᲜᲕᲐᲠᲘ, 1985 ᲬᲔᲚᲘ. ᲤᲐᲡᲘ 3 ᲙᲐ�პ.

ᲡᲐᲥᲐᲠᲗᲕᲔᲚᲝᲡ ᲙᲝᲛᲞᲐᲠᲢᲘᲘᲡ ᲪᲔᲜᲢᲠᲐᲚᲣᲠ ᲙᲝᲛᲘᲢᲔᲢᲨᲘ

ᲡᲐᲥᲐᲠᲗᲕᲔᲚᲝ ᲙᲝᲛᲞᲐᲠᲢᲘᲘᲡ ᲪᲔᲜᲢᲠᲐᲚᲣᲠᲘ ᲙᲝᲛᲘᲢᲔᲢᲘᲡ ᲑᲘᲣᲠᲝᲡ ᲛᲝᲠᲩᲘᲚᲘ ᲡᲮᲓᲝᲛᲐᲖᲔ ᲒᲐᲜᲮᲘᲚᲔᲣᲚᲘ ᲡᲐᲙᲘᲗᲮᲔᲑᲘᲡ ᲛᲘᲖᲜᲘᲗ ᲡᲙᲚ ᲪᲔᲜᲢᲠᲐᲚᲣᲠᲘ ᲙᲝᲛᲘᲢᲔᲢᲘᲡ 1983 ᲬᲚᲘᲡ ᲘᲕᲘᲡᲘᲡ ᲞᲚᲔᲜᲣᲛᲘᲡ ᲒᲐᲓᲐᲬᲧᲕᲔᲢᲘᲚᲔᲑᲔᲑᲘᲡᲐ ᲓᲐ „ᲠᲐᲝᲜᲣᲚᲘ ᲓᲐ ᲡᲐᲯᲐᲚᲐᲠᲝ ᲒᲐᲖᲔᲗᲘᲡ ᲡᲐᲥᲛᲘᲐᲜᲝᲑᲘᲡ ᲨᲔᲛᲓᲒᲝᲛᲘᲡ ᲒᲐᲣᲛᲯᲝᲑᲔᲡᲔᲑᲘᲡ ᲨᲔᲡᲐᲮᲑ“ ᲡᲙᲚ ᲪᲔᲜᲢᲠᲐᲚᲣᲠᲘ ᲙᲝᲛᲘᲢᲔᲢᲘᲡ ᲓᲐᲓᲒᲔᲜᲘᲚᲔᲑᲘᲡ ᲨᲔᲡᲐᲑᲐᲛᲘᲡᲐᲓ ᲛᲘᲡᲐᲛᲐᲠᲗᲘ ᲒᲐᲣᲛᲯᲝᲑᲔᲡᲔᲑᲘᲡ ᲨᲔᲡᲐᲮᲑ“ ᲡᲙᲚ ᲪᲔᲜᲢᲠᲐᲚᲣᲠᲘ ᲙᲝᲛᲘᲢᲔᲢᲘᲡ ᲓᲐᲓᲒᲔᲜᲘᲚᲔᲑᲘᲡ ᲨᲔᲡᲐᲑᲐᲛᲘᲡᲐᲓ.

ᲐᲦᲜᲘᲨᲜᲐ ᲠᲐ ᲒᲐᲠᲙᲕᲔᲣᲚᲘ ᲛᲣᲨᲐᲝᲑᲐ ᲐᲛ ᲛᲘᲛᲐᲠᲗᲣᲚᲔᲑᲘᲗ. ᲠᲔᲓᲐᲥᲪᲘᲐ ᲡᲣᲡᲢᲐᲓ ᲠᲐᲮᲐᲖᲣᲚᲘ ᲙᲝᲛᲣᲜᲘᲡᲢᲘᲡ, ᲛᲨᲠᲝᲛᲔᲚᲗᲐ ᲡᲐᲚᲔᲛᲬᲘᲤᲝ ᲓᲘᲡᲪᲘᲞᲚᲘᲜᲘᲡ ᲒᲐᲜᲐᲛᲢᲙᲪᲔᲑᲘᲡᲐᲗᲕᲘᲡ, ᲡᲝᲪᲘᲐᲚᲘᲡᲢᲣᲠᲘ ᲡᲐᲣᲗᲠᲘᲡ ᲓᲐᲪᲕᲘᲡ ᲓᲐ ᲓᲐᲜᲘᲐᲕᲔᲑᲘᲡ ᲬᲘᲜᲐᲐᲛᲓᲔᲒᲝ ᲒᲐᲜᲮᲘᲚᲕᲘᲡ ᲨᲔᲡᲐᲮᲑ ᲛᲝᲜᲐᲪᲔᲛᲗᲐ ᲨᲔᲡᲐᲮᲔᲑ ᲓᲐ „ᲠᲐᲝᲜᲣᲚᲘ ᲓᲐ ᲡᲐᲯᲐᲚᲐᲠᲝ ᲒᲐᲖᲔᲗᲘᲡ ᲛᲣᲨᲐᲝᲑᲘᲡ ᲒᲐᲣᲛᲯᲝᲑᲔᲡᲔᲑᲘᲡ ᲨᲔᲡᲐᲮᲑ“ ᲡᲙᲚ ᲪᲔᲜᲢᲠᲐᲚᲣᲠᲘ ᲙᲝᲛᲘᲢᲔᲢᲘᲡ ᲓᲐᲓᲒᲔᲜᲘᲚᲔᲑᲘᲡ ᲨᲔᲡᲠᲣᲚᲔᲑᲘᲡᲐᲗᲕᲘᲡ ᲓᲐ ᲛᲘᲡᲘ ᲨᲔᲛᲯᲐᲠᲔᲑᲘᲡᲐᲗᲕᲘᲡ ᲨᲔᲛᲯᲐᲠᲔᲑᲘᲡ ᲨᲔᲡᲐᲮᲑ.

ᲐᲦᲜᲘᲨᲜᲔᲚᲘ ᲜᲐᲚᲔᲙᲕᲐᲜᲔᲑᲘᲓᲐᲜ ᲑᲘᲠᲘᲡ ᲓᲐᲛᲘᲡᲐᲮᲣᲠᲘ ᲠᲔᲓᲐᲥᲪᲘᲐ ᲒᲐᲜᲘᲮᲘᲚᲐ ᲡᲐᲑᲭᲝᲗᲐ ᲡᲐᲛᲔᲣᲠᲜᲝ-ᲡᲐᲛᲔᲣᲠᲜᲝ ᲠᲔᲡᲞᲣᲑᲚᲘᲙᲘᲡ ᲙᲝᲛᲞᲐᲠᲢᲘᲡ ᲪᲔᲜᲢᲠᲐᲚᲣᲠᲘ ᲙᲝᲛᲘᲢᲔᲢᲘᲡ ᲑᲘᲣᲠᲝᲡ ᲛᲘᲠᲩᲘᲚᲘᲗ ᲓᲐᲛᲢᲙᲘᲪᲔᲑᲣᲚᲘ ᲞᲠᲝᲑᲚᲔᲛᲔᲑᲘ ᲓᲐᲛᲐᲯᲠᲘᲡᲔᲑᲘᲡᲐᲗᲕᲘᲡ, ᲠᲐᲗᲐ ᲛᲘᲡᲘ ᲛᲘᲖᲜᲘᲗ ᲛᲘᲦᲬᲔᲣᲚᲘ ᲨᲔᲓᲔᲒᲔᲑᲘ ᲒᲐᲜᲮᲘᲚᲕᲘᲡ ᲨᲔᲡᲐᲮᲑ ᲛᲝᲜᲐᲪᲔᲛᲗᲐ ᲨᲔᲡᲐᲮᲔᲑ ᲓᲐ „ᲠᲐᲝᲜᲣᲚᲘ ᲓᲐ ᲡᲐᲯᲐᲚᲐᲠᲝ ᲒᲐᲖᲔᲗᲘᲡ ᲛᲣᲨᲐᲝᲑᲘᲡ ᲒᲐᲣᲛᲯᲝᲑᲔᲡᲔᲑᲘᲡ ᲨᲔᲡᲐᲮᲑ“ ᲡᲙᲚ ᲪᲔᲜᲢᲠᲐᲚᲣᲠᲘ ᲙᲝᲛᲘᲢᲔᲢᲘᲡ ᲓᲐᲓᲒᲔᲜᲘᲚᲔᲑᲘᲡ ᲨᲔᲡᲠᲣᲚᲔᲑᲘᲡᲐᲗᲕᲘᲡ ᲨᲔᲛᲯᲐᲠᲔᲑᲘᲡᲐᲗᲕᲘᲡ ᲨᲔᲛᲯᲐᲠᲔᲑᲘᲡ ᲨᲔᲡᲐᲮᲑ ᲛᲝᲜᲐᲪᲔᲛᲗᲐ ᲨᲔᲡᲐᲮᲔᲑ ᲓᲐ „ᲠᲐᲝᲜᲣᲚᲘ ᲓᲐ ᲡᲐᲯᲐᲚᲐᲠᲝ ᲒᲐᲖᲔᲗᲘᲡ ᲛᲣᲨᲐᲝᲑᲘᲡ ᲒᲐᲣᲛᲯᲝᲑᲔᲡᲔᲑᲘᲡ ᲨᲔᲡᲐᲮᲑ“ ᲡᲙᲚ ᲪᲔᲜᲢᲠᲐᲚᲣᲠᲘ ᲙᲝᲛᲘᲢᲔᲢᲘᲡ ᲓᲐᲓᲒᲔᲜᲘᲚᲔᲑᲘᲡ ᲨᲔᲡᲠᲣᲚᲔᲑᲘᲡᲐᲗᲕᲘᲡ ᲨᲔᲛᲯᲐᲠᲔᲑᲘᲡᲐᲗᲕᲘᲡ ᲨᲔᲛᲯᲐᲠᲔᲑᲘᲡ ᲨᲔᲡᲐᲮᲑ ᲛᲝᲜᲐᲪᲔᲛᲗᲐ ᲨᲔᲡᲐᲮᲔᲑ ᲓᲐ „ᲠᲐᲝᲜᲣᲚᲘ ᲓᲐ ᲡᲐᲯᲐᲚᲐᲠᲝ ᲒᲐᲖᲔᲗᲘᲡ ᲛᲣᲨᲐᲝᲑᲘᲡ ᲒᲐᲣᲛᲯᲝᲑᲔᲡᲔᲑᲘᲡ ᲨᲔᲡᲐᲮᲑ“ ᲡᲙᲚ ᲪᲔᲜᲢᲠᲐᲚᲣᲠᲘ ᲙᲝᲛᲘᲢᲔᲢᲘᲡ ᲑᲘᲣᲠᲝᲡ ᲛᲘᲠᲩᲘᲚᲘᲗ ᲓᲐᲛᲢᲙᲘᲪᲔᲑᲣᲚᲘ ᲞᲠᲝᲑᲚᲔᲛᲔᲑᲘ ᲓᲐᲛᲐᲯᲠᲘᲡᲔᲑᲘᲡᲐᲗᲕᲘᲡ ᲨᲔᲛᲯᲐᲠᲔᲑᲘᲡᲐᲗᲕᲘᲡ ᲨᲔᲛᲯᲐᲠᲔᲑᲘᲡ ᲨᲔᲡᲐᲮᲑ ᲛᲝᲜᲐᲪᲔᲛᲗᲐ ᲨᲔᲡᲐᲮᲔᲑ ᲓᲐ „ᲠᲐᲝᲜᲣᲚᲘ ᲓᲐ ᲡᲐᲯᲐᲚᲐᲠᲝ ᲒᲐᲖᲔᲗᲘᲡ ᲛᲣᲨᲐᲝᲑᲘᲡ ᲒᲐᲣᲛᲯᲝᲑᲔᲡᲔᲑᲘᲡ ᲨᲔᲡᲐᲮᲑ“ ᲡᲙᲚ ᲪᲔᲜᲢᲠᲐᲚᲣᲠᲘ ᲙᲝᲛᲘᲢᲔᲢᲘᲡ ᲑᲘᲣᲠᲝᲡ ᲛᲘᲠᲩᲘᲚᲘᲗ ᲓᲐᲛᲢᲙᲘᲪᲔᲑᲣᲚᲘ ᲞᲠᲝᲑᲚᲔᲛᲔᲑᲘ ᲓᲐᲛᲐᲯᲠᲘᲡᲔᲑᲘᲡᲐᲗᲕᲘᲡ ᲨᲔᲛᲯᲐᲠᲔᲑᲘᲡᲐᲗᲕᲘᲡ ᲨᲔᲛᲯᲐᲠᲔᲑᲘᲡ ᲨᲔᲡᲐᲮᲑ ᲛᲝᲜᲐᲪᲔᲛᲗᲐ ᲨᲔᲡᲐᲮᲔᲑ ᲓᲐ „ᲠᲐᲝᲜᲣᲚᲘ ᲓᲐ ᲡᲐᲯᲐᲚᲐᲠᲝ ᲒᲐᲖᲔᲗᲘᲡ ᲛᲣᲨᲐᲝᲑᲘᲡ ᲒᲐᲣᲛᲯᲝᲑᲔᲡᲔᲑᲘᲡ ᲨᲔᲡᲐᲮᲑ“ ᲡᲙᲚ ᲪᲔᲜᲢᲠᲐᲚᲣᲠᲘ ᲙᲝᲛᲘᲢᲔᲢᲘᲡ ᲓᲐᲓᲒᲔᲜᲘᲚᲔᲑᲘᲡ ᲨᲔᲡᲠᲣᲚᲔᲑᲘᲡᲐᲗᲕᲘᲡ ᲨᲔᲛᲯᲐᲠᲔᲑᲘᲡᲐᲗᲕᲘᲡ ᲨᲔᲛᲯᲐᲠᲔᲑᲘᲡ ᲨᲔᲡᲐᲮᲑ ᲛᲝᲜᲐᲪᲔᲛᲗᲐ ᲨᲔᲡᲐᲮᲔᲑ ᲓᲐ „ᲠᲐᲝᲜᲣᲚᲘ ᲓᲐ ᲡᲐᲯᲐᲚᲐᲠᲝ ᲒᲐᲖᲔᲗᲘᲡ ᲛᲣᲨᲐᲝᲑᲘᲡ ᲒᲐᲣᲛᲯᲝᲑᲔᲡᲔᲑᲘᲡ ᲨᲔᲡᲐᲮᲑ ᲛᲝᲜᲐᲪᲔᲛᲗᲐ ᲨᲔᲡᲐᲮᲔᲑ ᲓᲐ „ᲠᲐᲝᲜᲣᲚᲘ ᲓᲐ ᲡᲐᲯᲐᲚᲐᲠᲝ ᲒᲐᲖᲔᲗᲘᲡ ᲛᲣᲨᲐᲝᲑᲘᲡ ᲒᲐᲣᲛᲯᲝᲑᲔᲡᲔᲑᲘᲡ ᲨᲔᲡᲐᲮᲑ“ ᲡᲙᲚ ᲪᲔᲜᲢᲠᲐᲚᲣᲠᲘ ᲙᲝᲛᲘᲢᲔᲢᲘᲡ ᲑᲘᲣᲠᲝᲡ ᲛᲘᲠᲩᲘᲚᲘᲗ ᲓᲐᲛᲢᲙᲘᲪᲔᲑᲣᲚᲘ ᲞᲠᲝᲑᲚᲔᲛᲔᲑᲘ ᲓᲐᲛᲐᲯᲠᲘᲡᲔᲑᲘᲡᲐᲗᲕᲘᲡ ᲨᲔᲛᲯᲐᲠᲔᲑᲘᲡᲐᲗᲕᲘᲡ ᲨᲔᲛᲯᲐᲠᲔᲑᲘᲡ ᲨᲔᲡᲐᲮᲑ ᲛᲝᲜᲐᲪᲔᲛᲗᲐ ᲨᲔᲡᲐᲮᲔᲑ ᲓᲐ „ᲠᲐᲝᲜᲣᲚᲘ ᲓᲐ ᲡᲐᲯᲐᲚᲐᲠᲝ ᲒᲐᲖᲔᲗᲘᲡ ᲛᲣᲨᲐᲝᲑᲘᲡ ᲒᲐᲣᲛᲯᲝᲑᲔᲡ

პარტიული ცხოვრება: ხელმძღვანელობის სტილი და მეთოდები

იმ მოთხოვნათა ნასიათი

დღეს უპირველეს ამოცანად მიგვაჩნია ის, რომ ყველ პირველად პარტიულ ორგანიზაციას შეეძლოს გავლენა მოახდინოს თავის კოლეტივზე საქმის ვითარებაზე, იმოქმედოს ეფექტიანად, რათა თითოეულმა კომუნისტმა იგრძნოს პირსონალური პასუხისგებლობა, პირნათლად შეასრულოს პარტიული და მოქალაქეობრივი ვალი.

ამ თვალსაზრისით პარტიის რაიონული კომიტეტის მიერ გაწეული შუშაობა თვალნათლივ გამოიხატა შარშან პირველად პარტიულ ორგანიზაციებში გამართულ საანგარიშო-საარჩევნო კრებებზე. და თუმცა გარკვეული ხარეი გამოხდა ამ კამპანიის დამთავრებიდან, განვლილნი ერთხელ კიდევ თვალის გადავლება, მიღწეულის შეფასება-გაანალიზება არ შეძლება არ წაგვიყენებს ყოველდღიურ საქმიანობაში. დიდი დამზარება გაგვიწია საქართველოს კომპარტიის ცენტრალური კომიტეტის სპეციალურმა წერილმა, რომლითაც საანგარიშო-საარჩევნო კამპანიის დაწყებამდე ყველა პირველადს პარტიულ ორგანიზაციებში იხელმძღვანელეს და შეესაბამისი დადგენილებები მიიღეს. პარტიულ ორგანიზაციებში შესრულებისათვის კომუნისტების ერთსულოვანი გადაწყვეტილებით მკაცრი პარტიული სასჯელები დაედოთ მეურნეობის დირეტორს ნ. კობაძეს, მთავარ აგრონომს გ. კეკელიას და სხვა წამყვან სპეციალისტებს. აქედან მათ სწორი დასკვნები გამოიტანეს, საქმიანად გააანალიზეს მდგომარეობა და შარშან უკვე პირნათლივნ წარუდგნენ რაიონის მშრომელებს — შეასრულეს ყურძნის და სხვა სასოფლო-სამეურნეო პროდუქტების სახელმწიფო გეგმები.

პარტიის რაიონული კომიტეტი პრაქტიკულად ახორციელებს საქართველოს კომპარტიის ცენტრალური კომიტეტის მოთხოვნებს მართვის ორგანიზაციულ სტრუქტურის დასახვაზე. დარითდ ვიყენებთ ეკონომიკისმდმი პარტიული ხელმძღვანელობის სხვადასხვა ფორმებსა და მეთოდებს. ინერგება ექსპერიმენტები, რომელთა მიზანია სამეურნეო საქმიანობის გაუჯობესება, ასე, მაგალითად, აგროსამრეწველო კომპლექსის განვითარებამ დღის წესრიგში დააყენა მართვის სრულყოფის პრობლემები. უპირველეს ყოვლისა, ყურადღება მიექცა სოფლის მეურნეობაში შრომის ნაყოფიერების გაზრდას, გამოიყენებელი რეზერვების ამოქმედებას, დაინერგა შრომის ორგანიზაციისა და ანაზღაურების პროგრესული ფორმები. ასე, მაგალითად, შარშან 21 ბრიგადა მუშაობდა უგანრიგოდ, მათი საშუალო შრომის ნაყოფიერება წინა წლებთან შედარებით 15-20 პროცენტით გაიზარდა. აქაც წამყვანი სიტყვა კომუნისტებმა თქვეს.

საქმიანად წარიმართა პარტიული ერთსულოვანი ანგარიში ბალთიმორში, სადაც მოისმინეს კომუნისტ ფ. ალიევის ანგარიში და დამტკიცეს მისი პარტიული დანასაბეთა. კომუნისტებმა თავეიანთ გამოსვლებში ხაზი გაუსვეს იმ დადებითს მხარეებს ფ. ალიევს რომ ახასიათებს, მაგრამ ამასთან გვერდი როდი აუარეს მის ნაკლოვანებებს. იგი ხშირად გულგრილად იკიდებს სამსახურებრივი მოვალეობის შესრულებას, უხეშია, ვერ ამჩნევს თავის ნაკლოვან მხარეებს, ამხანაგების კრიტიკული შენიშვნებიდან არ გამოაქვს სათანადო დასკვნები. ამიტომ სწორი იყო კომუნისტთა ერთსულოვანი აზრი, როცა მას სასტიკი საყვედური გამოუცხადეს.

აქვე ისიც უნდა აღინიშნოს, რომ მარტო შარშან პარტიის რაიკომის ბიუროზე მოწვეულმნეთ 11 კომუნისტის — როგორც პარტიული მუშაკების, ასევე წარმოების ხელმძღვანელების ანგარიში.

პრაქტიკაში დადამკვიდრეთ კომუნისტთა მიერ მიღებული დადგენილებების შესრულების კონტროლი, რაც, რა თქმა უნდა, ისევ და ისევ მათი პასუხისმგებლობის გრძნობის გაძლიერებას ემსახურება. ადგილებზე შექმნილი მდგომარეობის შესახებ კვირაში ერთხელ სასურსათო პროგრამის რაიონული შტაბის სხდომაზე სისტემატურად აკეთებენ ინფორმაციას წარმოების ხელმძღვანელები, პარტიული ორგანიზაციების მდივნები, წამყვანი სპეციალისტები. კომუნისტთა პასუხისმგებლობის შემდგომ ეტაპად, პასუხისმგებლობა უპირველეს ყოვლისა მისი შრომითი საქმიანობის ხარისხით, მორალური სრულყოფით არის განპირობებული, რომ ავტორიტეტს კი არ ანიჭებენ, არამედ იგი მოიპოვება პატიოსნი და თავდადებული შრომით.

ამ რთულ და პასუხსაგებ საქმიანობაში, რომლის მიზანი ,კომუნისტთა ბრძოლისუნარიანობის გაზრდაა, პარტიის რაიონულ კომიტეტს გვერდი უდგას რაიონულის გაზეთის რედაქცია, რომლის ფურცლებზე სისტემატურად და პირუთვნელად აისახება რაიონის პარტიული ორგანიზაციის სასხლესავსე ცხოვრება.

ყოველგვარი მუშაობის კონკრეტული შედეგები სტატისტიკაში ხრულად ჩანს, ეს ისევ: შარშან საბჭოთა მეურნეობების 100 ჰექტარ სავარგულებზე საერთო შემოსავალი 10,5 პროცენტით გაიზარდა. მეურნეობათა მოგებამ 3 მილიონი მანეთი შეადგინა. მეთერმეტე ხუთწლედის გასულ პერიოდში წარმოების ზრდის საშუალო წლიური ტემპი 9 პროცენტია, რაც უზრუნველყოფს მთლიანი ხუთწლედისათვის დაგეგმილი მოცულობის ზრდის 5,6 პროცენტს. 1980 წლეთან შედარებით გაიზარდა სოფლის მეურნეობის პროდუქციის წარმოება: კარტოფილისა — 20 პროცენტით, ყურძნისა — 10, ხილის, ბოსტნეულის და რძის — შესაბამისად 25, 30 და 20 პროცენტით, კვერცხისა — ოთხ-ნახევარჯერ, 14 პროცენტით მოიმატა ბოლნისის საბჭოთა მეურნეობის მუშაობა ხელოვნსმა.

საგრძნობლად გაიზარდა რაიონის ბრეწველობის ბეჭდრითი წილი. პროდუქციის გამოშვების გეგმა 106,5 პროცენტით შესრულდა, დაგალების გადაჭარბებით გამოშვებულია 1.400.000 მანეთის პროდუქცია, შრომის ნაყოფიერება შარშანწინდელთან შედარებით 105 პროცენტით გადიდდა. ასე რომ, მტკიცე ბაზაა შექმნილი მოლიანად ხუთწლედისათვის დასახული პროგრამის შესასრულებლად.

ყოველივე ეს უკვე მიღწეული, განვლილი ეტაპია. ჩვენი საზოგადოების სრულყოფა კი, როგორც სკკპ ცენტრალური კომიტეტის გენერალურმა მდივანმა, სსრ კავშირის უმაღლესი საბჭოს პრეზიდიუმის თავმჯდომარემ კ. უ. ჩერნენკომ აღნიშნა თავის სტატიაში „განვითარებული სოციალიზმის მოთხოვნათა დონეზე", უსათუოდ „გულისხმობს, რომ დღეს ჩვენ უნდა ვიმუშაოთ გუშინდელზე უკეთ, ხვალ კი დღევანდელზე უკეთ. მაგრამ მარტო ეს აღარ არის საკმარისი". მთავარია ეიგრძნოთ ეპოქის მაჯისცემა, დროის მოთხოვნა, „ მთავარია განვსაზღვროთ თვით იმ მოთხოვნათა ხასიათი, რომლებსაც ახალი პირობები გვიყენებს". აი ეს არის ამოსავალი ჩვენს მომავალ საქმიანობაში, ამ მოთხოვნების ხასიათს უნდა შევუსაბამოთ ჩვენი ხელიდან ფული. მხოლოდ ასე უნდა ვაშენოთ ჩვენივე მომავალი.

თ. ხაზარაძე,
საქართველოს კომპარტიის ბოლნისის რაიკომის პირველი მდივანი.

ტამიშის საბჭოთა მეურნეობის მინდვრებში

ოჩამჩირის **რაიონის ტამიშის ეთერზეთოვანი საბჭოთა მეურნეობა-ქარხნის მშრომელები, რომლებიც ხელდან არ უშვებენ ზამთრისათვის უჩვეულო, თბილ, მზიან ამინდებს, შეუდგნენ საოფლო-საბეღურნეო სამუშაოების მინდვრებსა და პლანტაციებში, შეაქციეთ მინერალური სასუქები, ნაკვეთ მიწებს სიმინდისა და ეთერზეთოვანი კულტურებისათვის, მიმდინარეობს კაზანლიკური ვარდისა და ჩაის პლანტაციების მწკრივთშორისების კულტივაცია.**

სურათებზე: მეურნეობაში მიწას მექანიზებულად ამუშავებენ რაიონული გაერთიანების „აფხაზოფოსფატის" სპეციალისტები, მექანიზატორი ზურაბ ლეშავილი (მარცხნივ) და საბჭოთა მეურნეობა-ქარხნის აგრონომი თემურ ჯობავა, ამოწმებენ ზამთრის სამუშაოთა ხარისხს; მინერალური სასუქები შეაქვთ ნაკვეთ ნაყოფში.

ი. ბოსტონელიძის ფოტო. (საქინფორმის ფოტოქრონიკა).

ᲨᲔᲜᲓᲔᲑᲐ ᲐᲮᲐᲚᲘ ᲕᲔᲜᲐᲮᲔᲑᲘ

ᲕᲐᲜᲘ. (საკ. კორ. ბ. ჩხეიძე). რაიონის კოლმეურნეობებსა და საბჭოთა მეურნეობებში წარმატებით მიმდინარეობს ვენახების გაშენება. სოფელ ზენდრის მევენახეობის საბჭოთა მეურნეობის მუშები ყოველწლიურად ათობით ჰექტარზე ამენებენ ვენახებს. ამჟამად ზენდრელთა ზგრეს 250 ჰექტარი უჭირავს. შარშან წლის ბოლოს 12 ჰექტარი ვენახი გაშენეს.

წელს ზენდრელებს კიდევ 8 ჰექტარი შემატება. ვენახის გაშენებლად ნიადაგის მომზადება ახალი წლის ამ დღეებში დაამთავრეს. გაშენდება ცოლიკურის ჯიშის ვენახი. საბჭოთა მეურნეობის (დირექტორი ს. ნიკოლაშვილი) მეზღვრეებს გადაწყვეტილი აქვთ ყველა ვენახში ზამთრის საგენაზე სამუშაოები აგროტექნიკურ ვადებში დაამთავრონ. ზამთრის სამუშაოებში დაწინაურდნენ მეურნეობის მევენახეები გ. ბაქრაძე, ვ. შველიძე, ვ. გაჩეჩილაძე, ა. მინდელი, ძ. კამლაძე და სხვები.

ᲗᲔᲝᲠᲘᲣᲚᲘ ᲗᲐᲗᲑᲘᲠ-ᲡᲔᲛᲘᲜᲐᲠᲘ

ᲙᲐᲚᲘᲜᲘ. (საკ. კორ.). „პირველადს პარტიულ ორგანიზაციებში კომუნისტების ინგარიშების მოსმენა-განხილვისა და მათი დახასიათებების ორგანიზებულად და მაღალ პოლიტიკურ დონეზე მოწყობის მეთოდიკა" — ასეთი იყო თათბირ-სემინარის თემა ,რომლის მუშაობაშიც მონაწილეობდნენ პარტიის რაიკომის, ,ქალაქ ,ბოლნისის, ,ასევე ,ალაგის, ,ბაზისა, ,ბოლნისის, ,ბაზისა, ,ბოლნისის, ,ბაზისა, ,ბოლნის

უცხოეთი

ფაქტები, მოვლენები, ბიბლიოთეკა

16 იანვარი — საკვლევი იუწყება

ᲬᲔᲠᲘᲚᲘ ᲠᲔᲓᲐᲥᲪᲘᲐᲡ

ᲡᲐᲬᲣᲮᲔ ᲐᲠᲡ ᲔᲡᲔ...

ᲘᲜᲝᲒᲠᲐᲤᲘᲘᲡ მოზღვავების თანამედროვე ეპოქაში, როდესაც ბიბლიოგრაფიული მაჩვენებლებისა და სხვადასხვა საცნობარო ლიტერატურის გარკვეული ნაკლებობაა, ჯერ კიდევ ქვეყნდება ზოგიერთი ავტორის ისეთი შრომები და წიგნები, რომლებშიც ვერ ნახავთ წინა პერიოდის მკვლევართა ნაშრომების დასახელებას საკვლევი თემის გარშემო, და რომლებშიც ავტორის მსჯელობა ხშირად წარმოდგენილია როგორც პრეკედენტი.

სხვა ავტორთა ლიტერატურული ნაღვაწის უგულებელყოფა, მოეთითებლობა, როგორც უნდა ავხსნათ იგი — მათი არსებობის არცოდნით, თუ შეგნებულად გვერდის აქცევ, — ორივე შემთხვევაში მეცნიერისთვის მიუტანელია. აქედან ელეს დასაბამს უპატიცემლობა წინამორბედ მკვლევართა მიმართ და იოლი წარმატებით და სენსაციური ცდუნებით გატაცება.

„გაზეთ „თბილისში“ (1983 წ.) გამოქვეყნდა გ. შარაძის წერილების სერია — „ილია ჭავჭავაძისა და ოლეა გურამიშვილი-ჭავჭავაძის უცნობი წერილები“. როგორც ვხედავთ, ავტორი სათაურშივე აღნიშნავს, რომ ის მიერ წარმოდგენილია **უცნობი** წერილები. სამწუხაროდ, ისეთი სენსაციური სათაურები ხშირად არის დამახასიათებელი გ. შარაძის ნაწერებისათვის. საკმარისია მისი პუბლიკაციები და საქმის ვითარება სხეადგარად წარმოგიდგებათ: ის მიერ „უცნობად“, „ახლად“ შემოთავაზებული მასალის უმეტესობა დიდი ხნის ცნობილიეა, შესწავლილიც და გამოქვეყნებულიც აღმოჩნდება. ასეთი მდგომარეობა გვაქვს ამ კონკრეტულ შემთხვევაშიც. არც ოლეას წერილები და, მით უმეტეს, არც ილიას მიერ ოოლდასადმი მიწერილი 1863 წლის 9 თებერვლის წერილი უცნობი არ არის.

როგორია საქმის ვითარება სინამდვილეში?

ჯერ კიდევ 1951 წელს გამოქვეყნდა „შ. გოზალიშვილის მიერ შედგენილი წიგნი „ილია ჭავჭავაძის ავტოგრაფები (აღწერილობა)“. მასში აღწერილია მწერლის მთელი ლიტერატურული შემკვიდრეობა, რაც კი იმ დროისთვის ცნობილი იყო მკვლევართათვის. მასში გათვალისწინებულია აგრეთვე მწერლის ეპოქა მიმოწერა. დასახელებულ წიგნში აღნუსხულია ოლეა ჭავჭავაძის 15 წერილი, რომელთაგან გ. შარაძე იცნობს მხოლოდ 10 წერილს.

რაც შეეხება ილიას 1863 წლის 9 თებერვლის წერილს „უცნობ“ ვარიანტს, ისიც დიდი ხანია ცნობილი და მეცნიერულადაც შესწავლილია. ის აღნუსხულია 1951 წელს გამცემულ „ილია ჭავჭავაძის ავტოგრაფებში“, სოლო წერილის მეორე ვარიანტის ბოლო ნაწილი — გამოქვეყნებულია ეურნალ „დროშაში“ 1957 წელს სათანადოდ დასაბუთებული კომენტარიოთ. წერილის ბოლო ნაწილი მეორეჯერაც დაიბეჭდა 1965 წელს გაზეთ „კომუნისტში“ გამოქვეყნებულ ერთ სტატიაში.

ალმანახ „კრიტიკის“ 1983 წლის მესამე ნომერში დაიბეჭდა გ. შარაძის წერილი „ახალი მასალა ივანე მაჩაბელზე“, რომელშიც ავტორი წერს: „ამჟამად მკითხველის ყურადღება გვსურს შეკავერთო ილია ჭყონის ერთ **გამოუქვეყნებელ** ნაშრომზე: „მცირე შენიშვნა ივანე მაჩაბელზე“, რომლის ავტოგრაფი ლიტერატურულ მუზეუმშია დაცული (№ 10125)“.

მკითხველებს უნდა მოვახსენოთ, რომ საზოგადოებისათვის დიდი ხანია ცნობილია ილ. ჭყონის ზემოთ დასახელებული ნაშრომი, ამდენად ის არც „ახალი მასალაა“ და არც „აქამდე გამოუქვეყნებელი“, იდ. ჭყონის მოგონებები დაიბეჭდა 1928 წელს ეურნალ „ზნაობაში“, სადაც ტექსტი სრულად და უფრო გამარტოლად არის გამოქვეყნებული.

1981 წელს გაზეთ „კომუნისტში“ გამოქვეყნდა გ. შარაძის წერილი, რომელიც შეეხებოდა ოსფორდში ბოდლის ბიბლიოთეკის მ. უორდროპის ფონდში დაცული „ეეფხისტყაოსნის“ (W 17) ხელნაწერს. ავტორი წერდა: „... დღემდე **არადერი ვიცოდით** მისი წარმმავლობის შესახებ. აქამდე ადგილზე არე მისი აღწერა უცდია ვინმეს... რის გამოც ოსფორდში ამ საკითხით საკანგებოდ დავინტერესდით“. ნამდვილად კი დასახელებული ხელნაწერი დიდი ხანია კარგად არის ცნობილი სამეცნიერო ლიტერატურაში. ჯერ კიდევ 1959 წელს ამ ხელნაწერიდან უცნობი ქართული კრიპტოგრამის ორი სურათი მათი გამშიფრვით გამოვაქვეყნეთ აკადემიკოს კ. კეკელიძისადმი მიძღვნილ კრებულში, ხოლო 1974 წელს დავბეჭდეთ ვრცელი გამოკვლევა, რომელშიც დაწერილია ამ ხელნაწერის ბედი, ისტორია, ტექსტოლოგიური ანალიზი, ენობრივი ანალიზი, ტექსტის სამსტროფიანობა). ლექსის ბოლო სამი სტროფის ავტოგრაფი დაცულია ხელნაწერთა ინსტიტუტში.

სხვის მიერ უკვე კვლევაზებული მასალის „სესხების“ საეჭვო ნიშვნია გ. შარაძის წერილი — „ფერკაული, გრიბოედოვი და ილია ჭავჭავაძე. ერთი სტრიქონის „კვალდაკვალ“. ავტორი იხილავს „მაზეპის“ წერილებში“ მოყვანილ ფრაზას —„И дым отечества нам сладок и приятен» და როგორც თვითონ ამბობს, ცდილობს გაარკვიოს, თუ „ვის ეკუთვნის აქ დამოწმებული რუსული გამთქმა და საიდან აიღო ილიამ იგი“. შემდეგ გ. შარაძე დაწერილებით იძლევა ცნობებს დასახელებული ფრთიანი ფრაზის შესახებ და ფიქრობს, „მაგრამ ილიას **ეკუთვნოდეს... ოღონდ შეცვლილი აქვს სიტყვების წყობა“...**

გ. შარაძის „ნასესხებ“ რუსულ წყაროში გკითხულთან: «В строке «Отечества и дым нам сладок и приятен» Грибоедов чуть изменил порядок слов».

მოყვანილ ფრაზას გ. შარაძე იხილავს იმდენად ზედმოწევნით, რომ, თუ რაგორც აღნშნავს, „...**ბიუსის ხელნაწერში აღ. გრიბოედოვს ეს ფრაზა ხაზგასმით აქვს გამოყოფილი** ჩაცკის სხვა სიტყვებისაგან“. ვერაფერს იტყვით, რუსული ლიტერატურის ისტორიაში ღრმად ჩახედულ მკვლევარსაც კი შეშრდება ფაქტობრივი მასალის ასეთი ცოდნა! მაგრამ როგორ ავხსნათ, რომ გ. შარაძის მოყვანილი ცნობა რუსულ წყაროში ასეთნაირად გამოიყურება: «Строка эта в авторизованных списках комедии подчеркнута».

მსგავსი ხასიათისაა სალომე ბერ ოღლასადმი მიწერილი 1863 წლის 9 თებერვლის წერილი უცნობი არ არის.

ავტორმა ზემოთ აღნიშნული წერილი შეიტანა თავის წიგნში „ბედნიერებისა და სათნოების საუნჯე“ (1984 წ.), რომელშიც წერს: „გაზეთ „კომუნისტში“ 1981 წლის 25 დეკემბერს (№ 295) გამოქვეყნებული ამ წერილის შემდეგ ჩვენი უურადღება მიაქციეს იმ ფაქტზე, რომ ვეფხისტყაოსნის აღნიშნული ხელნაწერისა და მასზე გაკეთებული მინაწერების შესახებ (ფოტოტიპრის მიხედვით) სპეციალური ნაშრომი აქვს გამოქვეყნებული გ. მიქაძეს... მკვლევრის ბეჭერ ანგარიშგასაწევ და საგულისხმო, ზოგჯერ სადავო ღებულებათა მიუხედავად, ჩვენ ამჟამად უცალოდ ვტოვებთ ჩვენი ნაშრომის ამ ნაწილს და ვფიქრობთ, მომავლში საგანგებოდ დავუბრუნდეთ მას“.

ჩვენი აზრით, მეცნიერული კეთილსინდისიერება მოითხოვდა, მეორე პუბლიკაციის დროს მაინც ეიგნის ავტორს ბეთხეველისთვის მიეწოდებინა „სწორი ინფორმაცია და აღეწერა ხელნაწერის შესწავლის ნამდვილი ისტორია.

გ. შარაძეს გამოქვეყნებული აქვს წერილი — „ილია ხელაშვილის ბოგრაფიისათვის“, რომელშიც წერს: „ილია ხელაშვილის დაბადების თარიღი ჯერ ზუსტად დადგენილი არ არის. სამეცნიერო ლიტერატურაში მას ან საუთრთოდ გვერდს უვლიან (ნ. ბარნაბიშვილი, კ. კეკელიძე), ან სხვადასხვა თარიღს ასახელებენ: პ. კარბელაშვილი 1773-1774 წლებს, გ. ლეონიძე ნ. ნინოთაძე 1775 წელს, პ. უმიკაშვილი, თ. კუკავა, გ. დედაბარშვილი 1772 წელს და ა. შ.“. შემდეგ ავტორი დასაკვნის: სამი ხელნაწერი წყაროს (სალტიკოვ-შჩედრინის სახელობის სახელმწიფოს საჯარო ბიბლიოთეკის სპინინინსეული კოლექციის ხელნაწერი №26, H 607 და H 2108) „მიხედვით გამოდის, რომ იგი დაბადებულია 1770 წელს“.

გ. შარაძეს შეეცდომაში შეუყავს მკითხველი. ჯერ ერთი, მასზე დიდი ხნით ადრე გ. დონდუამ მიუთითა ი. ხელაშვილის დაბადების თარიღი — 1770 წელი; მეორე— არ არსებობს არავითარი „სამი ხელნაწერი წყაროო“, არის ერთი წყარო („სულთა მატიანე“), რომელიც შემონახულია სამ ნუსხაში, და, რაც მთავარია, „ეს წყარო („სულთა მატიანე“) ასევე დიდი ხნით ადრე ორჯერ არის გამოქვეყნებული და კარგადაა ცნობილი სპეციალისტებისთვის.

1984 წელს გაზეთ „თბილისში“ გამოქვეყნდა გ. შარაძის წერილი „ქეული საქართველოს ცოცხალი ფრესკა“. ავტორის სიტყვით, აკაკის ახლო ნათესავის თამუნია წერეთლის „არქივს შემოუნახავს აკაკის რამდენიმე ლექსი“ („პარიზი“, „სახსოვარი“ და ბუქნერთან ერთად „სპეციალისტებისა და ფართო მკითხველი საზოგადოებისათვის ხელმისაწვდომი უნდა გახდეს“. გ. შარაძე იქვე იძლევა ამ ლექსების პუბლიკაციას.

აკაკის ზემოთ დასახელებული ლექსებიც დიდი ხანია ცნობილი და ხელმისაწვდომია ფართო მკითხველი საზოგადოებისათვის.

ლექსი „პარიზი“ Q 404 ხელნაწერის მიხედვით პირველად გამოქვეყნა ს. ხუციშვილმა ჯერ კიდევ 1941 წელს. მან ლექსი გამოაქვეყნა ზოგიერთი სტრიქონის გამოკლებით (ამოღებული სტრიქონების ადგილს დასმულია მრავალწერტილები). მწერლის თხზულებათა აკადემიურ გამოცემაში კი მეორე სტროფი საერთოდ ამოღებულია. გ. შარაძემ სრიტიკული შესწავლის გარეშე დაბეჭდა დასახელებული ლექსის შემეცეული ხელნაწერის ფოტოსურათი და მკითხველთა ფართო წრეს მიაწოდა დიდი აკაკის ხელის შეუფაცხმყოფელი ნაწერი, რომელიც სავსებით მართებულად ეწოდა „მოგონებათა“ მნიშვნელობა გაიხილა თავის წიგნში „არქეოგრაფიული ძიებანი“ (1973 წ.). მართალია მასში ბეგლის არქეოგრაფიული აღწერა თითქმის სრულია და ზოგიერთი ქრონოლოგიური დეტალიც დაზუსტებულია, მაგრამ ავტორი ერთხელაც არ უთითებს საკვლევი საკითხის გარშემო ა. გაწერილიას მიერ მიკვლეული წყაროებსა და ცნობებზე, რომლებსაც ხშირად თითქმის სიტყვასიტყვით იმეორებს გ. შარაძე.

1984 წელს გაზეთ „თბილისში“ დაიბეჭდა გ. შარაძის წერილი „მისტიფიკაცია თუ სინამდვილე? შოთა რუსთაველის ეგრეთ წოდებული არაბული ლექსების გამო“. ავტორი წერს: „ლონდონში მუშაობის დროს ერთი საზღვარგარეთული ეურნალის ძველ ნომერში... მოულოდნელად წავაწყდი ჩვენი მეცნიერებისათვის უცნობ წერილს შოთა რუსთაველის ე. წ. არაბული ლექსების შესახებ. მისი უაღრესად დიდი მნიშვნელობის გამო წერილს მთლიანად და უცვლელად გავაცნობთ“... იქვე დაბეჭდილია ტექსტიც.

შოთა რუსთაველის ე. წ. არაბული ლექსების საკითხი კარგად არის ცნობილი ჩვენი მეცნიერებისათვის. სხვას რომ თავი დავანებოთ, 1983 წლის აღმასან „ვეფხისტყაოსნის“ მე-3 ნომერში გამოქვეყნდა მ. თოდუას საფუძვლიანი ნარკვევი სწორედ აღნიშნულ საკითხზე.

რატომ არაფერს ამბობს გ. შარაძე, რომ მის მიერ გაზეთ „თბილისში“ გამოქვეყნებული „თარგმანები“ **პირველად დაბეჭდილა** გაზეთებში „ლომისსა“ და „ბახტრიოსში“ (1922 წ.) გამოქვეყნებულ კორესპონდენციებში და მეორედ მ. თოდუამ გამოქვეყნა? ამასთან, ოოდესაც დასახელებული წერილები გამოქვეყნდა (1922 წ.), ცოცხლები იყვნენ ცნობილი რუსთველოლოგები: ქ. კეკელიძე, ე. თაყაიშვილი, ეფსტ. აბულაძე, პ. ინგოროყვა, შ. ნუცუბიძე, დ. კარიჭაშვილი, ვეუ. ბერიძე, კ. ჯიქია. მიუხედავად ამისა აღნიშნულ პუბლიკაციებს არავითარი გამოხმაურება არ მოჰყოლია. თავისი დასკვნების გამოტანისას ამ ფაქტსაც უნდა ჩაფიქრებოდა გ. შარაძე.

საერთოდ, გ. შარაძე ყოველნაირად ცდილობს მკითხველთა თვალში გაუზვიადოს იმ მასალის მნიშვნელობა, რომლებსაც იგი ეხება თავის წერილებში. იგი წინასწარ განაწყობს მკითხველს, რომ მის ხელთ არსებული მასალა — იქნება ეს რომელიმე ნიგთი, ხელნაწერი, წიგნი, გასეთში დაბეჭდილი სტატია, რაიმე ცნობა თუ სხვა — **უკლებლივ „უცნობია“, „სწორუპოვარია“, „ახლადგაკვლეულია“, „უნიკალურია“, „ფასდაუდებელია“** და ა. შ. უმეტეს შემთხვევაში ავტორი მხოლოდ აღნიშნავს და „ა“ ანალიზებს, არ ასაბუთებს, თუ რატომ არის ეს მასალა ესოდენ გამორჩეული...

ავტორთა ერთი ნაწილი ხშირად ახერხებს სხვადასხვა გზებით ეურნალ-გაზეთებში და ცალკე წიგნებად ბეჭდოს საბოლოოდ დაუმუშავებელი შრომები. სამგზეროდ ასეთი შრომების გატანას ფიქრობენ წინასწარ მოამზადებული ქება-დიდებით ხასიათის რეცენზიების გამოქვეყნებით, ავტორიტეტული პირების დამოწმებით და სამეცნიერო ხარისხებისა და წოდებების თვითმისაკუთრებით. ერთი სიტყვით, არ იცავენ მეცნიერული ეთიკის ელემენტარულ წესებს. მაგ, როგორ უნდა ავხსნათ ის გარემოება, რომ გ. შარაძე არ არის პროფესორი და იგი თავის შრომებს ფლობს მანძილზე აქვეყნებს ამ სამეცნიერო წოდების ხელმოწერით? გარდაუვალი ქიმერიტებაა: სამეცნიერო შრომა ფასდება არა მისი ავტორის ტიტულების მიხედვით, არამედ თვით ნაშრომის ღირსებით.

ერთ თვეის წიგნში გ. შარაძე აქვეყნებს ჩვეიის ქალაქ უსასლას უნივერსიტეტის წიგნსაცავის ბიბლიოთეკარის თანაშეწის ერიკ გრენის მიერ პროფესორ დ. ლეგნსადმი მიწერილ პირად წერილს, რომელშიც ვეთხულობთ: „დაბოლოს, დოქტორ ლეკარტისადმი ჩემს მიერ მიწერილ წერილში დაბეჭდილი ზეციდან მინდა გავასწორო: ჩემი წოდება „დოცენტი“ კი წერილში „პროფესორის ასისტენტად“ ვთარგმნე. ეფიქრობ, რომ ინგლისური „ლექტორი“ უფრო სწორი შესატყვისი იქნებოდა... **არ უნდა მიმეთვისებინა უფრო შთამბეჭდავი წოდება, ვიდრე სინამდვილეში მაქვს“.**

ვისთვის ბეჭდავს გ. შარაძე მოყვანილ სტრიქონებს, განა უფრნარესად მისთვის არ უნდა ყოფილიყო ეს მისაბაძი მაგალითი?

ზოგიერთი ავტორის ჩეზნა, თითქოს რაც მეტი აქვს პუბლიკაცია, მით უფრო ფასდება მეცნიერის ღირსება. ამიტომ ასეთი ავტორები ისწრაფვიან, რაც შეიძლება მალე და მეტი დაბეჭდონ. ასე წარმოიშვება „ალმოჩენათა“ გამბული სერიები. ლტოლვას უსწრაფესი პუბლიკაციისადმი, „სენსაციური“ მონაპოვრის ფართო მკითხველისათვის გაცნობის წყურვილს მეცნიერებაში არასოდეს არ მიეყავართ სასურველ შედეგებამდე. ამიტომ საჭიროა ასეთი მოვლენების წინააღმდეგ საზოგადოებრივი აზრის შექმნა, საშინაურაოზე გამოტანა და საჯარო გაკიცხვა.

გ. მიქაძე,
ფილოლოგიის მეცნიერებათა დოქტორი, პროფესორი.

ᲡᲝᲪᲘᲐᲚᲘᲖᲛᲘᲡ ᲣᲠᲧᲕᲘᲐ ᲞᲠᲘᲜᲪᲘᲞᲘ

ᲒᲐᲔᲠᲗᲘᲐᲜᲔᲑᲣᲚᲘ ᲔᲠᲔᲑᲘᲡ ᲝᲠᲒᲐᲜᲘᲖᲐᲪᲘᲐᲗᲐ ᲨᲘᲜᲐᲣᲠᲘ ᲞᲠᲘᲜᲪᲘᲞᲘ

ᲜᲘᲣ-ᲘᲝᲠᲙᲘ. **სოციალიზმის ურყევი პრინციპი — რასობრივი და ეროვნული თანასწორუფლებიანობის პრინციპი — განუხრელად ხორციელდება საბჭოთა სახელმწიფოს განვითარების ყველა ეტაპზე.** ეს ნათქვამია გაერთიანებული ერების ორგანიზაციის შტაბ-ბინაში გამოქვეყნებულ ამ ორგანიზაციის გენერალური მდივნის მოხსენებაში, რომელშიც გაანალიზებულია მთელი რიგი სახელმწიფოების თთავრობათა პასუხი რასიზმისა და რასობრივი დისკრიმინაციის წინააღმდეგ მოქმედების მეორე ათწლეულის მიმდინარეობის შესახებ.

სსრ კავშირი, აღნიშნულია გაერთიანებული ერების ორგანიზაციის დოკუმენტში, საერთაშორისო ასპარეზზე რასიზმის, რასობრივი დისკრიმინაციის და ანარქიზმის წინააღმდეგ თანამიმდევრულ მებრძოლია. საბჭოთა კავშირი ერთ-ერთი პირველი სახელმწიფოთაგანია, ვინც ხელი მოაწერა და რატიფიკაცია უყო საერთაშორისო კონვენციას ყველა ფორმის რასობრივი დისკრიმინაციის მოსპობის შესახებ და საერთაშორისო კონვენციას ანარქიზმის ნებისმიერ დანაშაულობათა აღკვეთის და ასეთ დანაშაულობათათვის დასჯის შესახებ. საბჭოთა სახელმწიფო თანამიმდევრულად ახორციელებს მთავრობათა პასუხი რასიზმისა და რასობრივი დისკრიმინაციის წინააღმდეგ მოქმედების მეორე ათწლეულის მიმდინარეობის შესახებ.

ეს ამერიკული ფრთოსანი რაკეტების მეორე გამოცდაა „ნეკერჩხლის ფოთლის“ კვეყანაში.

ოტავაში ლოზოგს „არგასეულ ფრთოსანი რაკეტების გამოცდა!“, კანადელთა 80 პროცენტი მხარს უჭერს.

● კანადა

ᲐᲮᲚᲐᲚᲔᲑᲔᲜ ᲞᲠᲝᲢᲔᲡᲢᲔᲑᲘ

ოტავა. ამერიკის შეერთებული შტატების აგრესიულ მილიტარისტულ მზადებაში კანადის მონაწილეობის წინააღმდეგ პროტესტით აღნიშნეს კანადელებმა მთ კვეყანაში ამერიკული ფრთოსანი რაკეტების მორიგი გამოცდა. ამერიკის სამხედროსაპაერო ძალების ოთხ ფრთოსანი რაკეტით აღუურვიდა ვ-52 ბომბდამშენმა, რომელიც აფრინდა ამერიკის გრანდ-ფორკსის (ჩრდილოეთ დაკოტის შტატი) სამხედრო-საპაერო ბაზიდან, გადაფრინა კანადის ტერიტორიის კოლდ-ლეიკის სამხედრო-საპაერო ბაზამდე, რომელიც მდებარეობს ალბერტის პროვინციაში. ამ ფრენის დროს გამოცადეს რაკეტების დამიზნების სისტემა.

ეს ამერიკული ფრთოსანი რაკეტების მეორე გამოცდაა „ნეკერჩხლის ფოთლის“ კვეყანაში.

ოტავაში ლოზოგს „არ გასეულ ფრთოსანი რაკეტების გამოცდა!“, კანადელთა 80 პროცენტი მხარს უჭერს.

● ეთიოპია

ᲡᲐᲮᲘᲤᲐᲗᲝ ᲐᲥᲪᲘᲝᲜᲘ

ᲔᲗᲘᲝᲠᲘᲡᲘᲡ ᲡᲐᲑᲐᲠᲔᲗᲝ ᲡᲐᲥᲛᲔᲗᲐ ᲡᲐᲛᲘᲜᲘᲡᲢᲠᲘᲡ ᲒᲐᲜᲪᲮᲐᲓᲔᲑᲐ

ᲐᲓᲘᲡ-ᲐᲑᲔᲑᲐ. ეთიოპია გულისწყრომით გამოხმა სომალის მმართველი წრეების პოლიტიკას, რომლებმაც სამხედრო და სხვა დარგებში მთელი რიგი შეთანხმებანი დადეს სამხრეთ ამერიკის რესპუბლიკის რასისტულ რეჟიმთან, ნამუქამია ეთიოპიის საგარეო საქმეთა სამინისტროს აქ გავრცელებულ განცხადებაში.

მოგადოშოს ხელისუფალნი დუმილით უგულავს გვერდს ცნობებს, რომ სამხრეთ ამერიკის რესპუბლიკამ მიიდო უფლება ისრაგელოს სამხედრო ბაზით სომალში, და ცდილობენ ადრეთვე არც ის ახსენონ, რომ სამხრეთ ამერიკის კომპანიის თვითმფრინავებს დართეს ნება დაეშვან სომალის აეროდრომებზე, აღნიშნულია დოკუმენტში. ეს ტაქტიკა მხოლოდ ადასტურებს სომალიისა და სამხრეთ ამერიკის რესპუბლიკის შეთქმულების არსებობას. ამგვარი მოქმედება, ხაზგასმულია განცხადებაში, სამხრეთ ამერიკის ეროვნულ-განმათავისუფლებელ ლ ი მოძრაობებისა და მთელი კონტინენტის ხალხების საქმის ღალატია. ეთიოპიის საგარეო საქმეთა სამინისტრომ საერთაშორისო ეგერთიანებას მოუწოდა ყურადღებით განიხილონ სომალის ბოლო აქციები, ამასთან გაითვალისწინონ გაერთიანებული ერების ორგანიზაციასა და აფრიკის ქვეყნების ერთიანობის ორგანიზაციაში მისი წევრობა.

● ჩილე

ᲛᲘᲛᲐᲠᲗᲕᲐ ᲮᲐᲚᲮᲘ

ᲑᲣᲔᲜᲝᲡ-ᲐᲘᲠᲔᲡᲘ. **სახალხო-დემოკრატიულმა მოძრაობამ, რომელიც ჩილეს კომუნისტებს, სოციალისტებსა და სხვა მემარცხენე წრეებს აერთიანებს, ჩილელ ხალხს მოუწოდა გააკეტოს როს ბრძოლა პინოჩეტის საძულველი დიქტატურის წინააღმდეგ.**

როგორც სახალხო-დემოკრატიული მოძრაობის იატაკქვეშეთში მყოფმა გენერალურმა დეიენმა ხოსე სანფუენტესმა განაცხადა, მიმდინარე წელი შეიძლება გადამწყვეტი გახდეს ჩილეში დემოკრატიის მოპოვებისათვის, მაგრამ საამისოდ საჭიროა ფაშისტური რეჟიმის ყველა მოწინააღმდეგე ძალების შეკავშირება. განცხადებაში, რომლის ტექსტი საიდუმლოდ ვრცელდება ჩილეში და ქვეყნის ფარგლებს გარეთაც ცნობილი გახდა განსაკუთრებით ხაზგასმულია, რომ ჩილე დღეს გეგანტური საკონცენტრაციო ბანაკია, რეჟიმმა სასტიკი ცენზურა დაუწესა პრესას, კრძალავს მიტინგებისა და კრებების მოწყობას, მიმართავს ტერორსა და ძალმომრეობას — მეთოდებს, რომელთა გარეშე ერთ დღესაც ვერ გაძლებდა ხელისუფლების სათავეში.

ჩილეში პინოჩეტის რეჟიმი ამერიკის შეერთებული შტატების იმპერიალიზმის ნაფლავია, ხაზი გაუსვა ხ. სანფუენტესმა. ამერიკის იმპერიალიზმი მას მთელი განვლილი წლების მანძილზე ფართო მხარდაჭერას უწევდა, და დღეს, სახალხო გამოსვლების მასშტაბით დამონებული, იგი ყოველნაირად ცდილობს არ დაუშვას ანტიხალხური დიქტატურის დამხობა.

მაგრამ ჩილელ ხალხს, აღნიშნა სახალხო-დემოკრატიული მოძრაობის ხელმძღვანელმა, მტკიცედ აქვს გადაწყვეტილი იბრძოლოს ხალვადი თავისუფლებისა და დემოკრატიისათვის, პინოჩეტის დიქტატურის დამხობისათვის. ქვეყანაში, თქვა მან, ფართოდ დაუჭერს მხარი მოწოდებას — მიმდინარე წლის აპრილში მოეწყოს მრავალდღიანი საერთო-ეროვნული გაფიცება მშრომელთა ფართო ფენების მონაწილეობით.

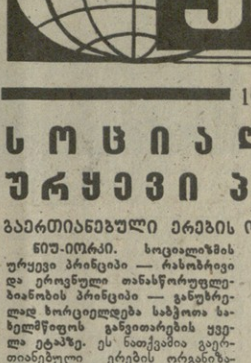

ᲯᲘᲚᲘᲠᲘᲜᲗᲘᲡ სახალხო ჯარის გაზეთ „პოლსა ზბრონნის“ ეკადოსელობაგან გაკეთილებული ეგზემპლარი, რომელიც დათარიღებულია 1945 წლის იანვრის მეორე ნახევრით. ვისლა-ოდერის ოპერაციისადმი მიძღვნილ სარდაქციო სტატიაში, რომლის დაწყებიდან უკვე მეხუთე დღეს პოლონეთის დედაქალაქი გაათავისუფლეს, წერია: „მაშ ასე, დაიწყო... დაიწყო ის, რასაც მთელი პოლონეთი გაუგონარი დაძაბულობითა და იმედით ელოდა“.

— დიახ, ჩვენ მოუთმენლად ველოდით ამ დღეს, — ოგონეს პოლონეთის ჯარის ბრიგადის გენერალი ბაზილი მაქსიმჩუკი. — 1945 წლის იანვრის შუა რიცხვებისათვის ტადეუშ კოსტიუშკოს სახელობის პირველი ქვეითი დივიზიის მესამე პოლკი, რომელსაც ვმეთაურობდი, თითქმის მთლიანად შეიცვა იმ სერიოზული დანაკლისის შემდეგ, რომელიც გავიღებდეთ 1944 წლის სექტემბერში ვარშავის მარჯვენა სანაპიროს ნაწილის განთავისუფლების შემდეგ. იმ ბიეგზს, რომლებთანაც ერთად საბრძოლო გზა გავიარე ბელორუსის სოფელ ლენინოდან, პარტიზანებიც შეუერთდნენ, წინათ პოლონეთის ოკუპირებულ რაიონებში რომ იბრძოდნენ. მძიმე იარები მოიშუშა საბჭოთა 41-ე არმიის 272-ე საარტილერიო პოლკმა, ოთოოლეულ უზრუნველყოფდა ჩვენს შეტევას ვისლის ნაპირებთან სასკალეპის რაიონში...

გენერალ მაქსიმჩუკის ბინაზე ვარშავაში ბევრი რელიკვიაა, იმ გმირულ დღეებს რომ გვახსენებს. ეს არის დოკუმენტები, ფოტოსურათები, საბუთთა თანამებრძოლების წერილების აქელი დასტა, რომელსაც თვალისჩინივით უფრთხილდება და რომელიც დროდაღრო ივსება.

— უთოიერთობა, რომელიც იმ ხანად პოლონელ და საბჭოთა ჯარისაკაცებს შორის დამყარდა, იმდენად ჭეიღრო იყო, რომ მას სიტყვა „შეგობრობაც“ კი სრულად ვერ გამოხატავს. — ამბობს ჩემი თანამოსაუბრე, — ჩვენ შორის იყო გასაოცარი ერთიანობა, რომელიც გამოიხატებოდა არა პათეტიკური ფესტებით, არამედ ერთმანეთისადმი სრული რწმენით, უთოიერთნდობით. ეს რწმენა გვამხნევებდა, ბრძოლისაკენ გვიბიძობდა, ამიტომ, როცა 15 იანვარს გაიცა ბრძანება ბერლიგეკენ ჩვენი პოლკის ჩართვის შესახებ, მამინვე ჩავებით ბრძოლაში..

შევწყვიტოთ ცოტა ხნით ვეტერანის საუბარი და შევეცადოთ საარქივო დოკუმენტებითა და ისტორიული მონოგრაფიებით აღვადგინოთ 40 წლის წინანდელი ღონისსახსოვარი იანვრის დღეთა მოვლენების გაკვითარება.

ვარშავის მმართველებთან დარტყმებს აყენებდნენ ბელორუსიის პირველი ფრონტის ძირითადი დამარტყმელი ჯგუფის ძალები — გენერალ ბელოვის 61-ე არმია, — „ყველაფერი ვისლის გადალახვით დაიწყო. ჩვენ წარამარა ვამოწმებდით ყინულსაფარ ი ს სიმტკიცეს მდინარის ამა თუ იმ მონაკვეთზე, სანამ არ დავწყებულიყავ, რომ ჯარისაკაცები და ავტომანქანები უხიფათოდ შეძლებდნენ გადასვლას საჭირო მიმართულებით. ყინულზე გადასვლით თავი დავაღწიეთ ათეულობერიან ნ ა ნ ა ნ ა

შემოქმედებითი ძიების და დოსტატების გზა

საქართველოს სახელმწიფო საგუნდო კაპელა 60 წლისა

ᲔᲠᲝᲕᲜᲣᲚᲘ სიმღერა ხელოვნების ერთ-ერთი მნიშვნელოვანი კოლექტივია საქართველოს სახელმწიფო საგუნდო კაპელა.

საქართველოში, რომელიც თვითმყოფი ხალხური და სასულიერო საგუნდო მუსიკის მნიშვნელოვან კერად იყო აღიარებული, ინსტრუმენტული მუსიკის გარეშე საგუნდო მუსიკას საკმაოდ მდიდარი დ შინაარსიანი ისტორია აქვს, რომლის წყაროებს შორეულ საუკუნეებში მივაკვლევართ. ამ მხრივ განსაკუთრებით მნიშვნელოვანია X საუკუნის ქართული სასულიერო ჰიმნების კრებული, შედგენილი მიქაელ მოდრეკილის მიერ. მანვე ამ კრებულში გამოაქვეყნა ქართული ორიგინალური მუსიკალური ნიშნები.

ძველმა ქართულმა საგუნდო ხელოვნებამ განვითარების მაღალ დონეს თამარის ხანაში მიაღწია, ხოლო შემდეგ ისტორიული ბედუკუღმართობის გამო საგუნდო ხელოვნების დიდებული ტრადიციები მკვეთრად შეწყდა. მხოლოდ გასული საუკუნის მეორე ნახევარში დაიბადა ამ დიდებული ხელოვნების აღორძინების იდეა. 60-იან წლებში დაარსდა „ქართული საეკლესიო გალობის აღმადგენელი კომიტეტი", რომელმაც დადებითი როლი შეასრულა ეროვნული სიმღერა კულტურის ამ მნიშვნელოვანი დარგის გამოცოცხლებისა და მოვლა-პატრონობის საქმეში. ამ მხრივ ფასდაუდებელია ფ. ქორიძის, მ. იაკობაშვილის, ზ. ფალავანდიშვილის, ძმების ვ. და პ. კარელიშვილების და დ. არაყიშვილის ღვაწლი.

ეროვნული საგუნდო მუსიკის აღორძინება დაკავშირებულია ნარლამპალთან. მის მიერ შედგენილი გუნდი 1874 წლის 24 აპრილს პირველად წარდგა ქართული საზოგადოებრიობის წინაშე. ეს იყო პირველი შერცხალი, რომელმაც მშობლიურ ჰანგების მოწყურებულთ ამცნო მშობლიური საგუნდო მუსიკის ათი. საკაელის მაგალითმა მრავალ ქართველ პატრიოტს აღუძრა სურვილი ამ საქმეში შეიღო საქმის გაგრძელებისა. მათ შორის უნდა დავასახელოთ ლადო აღნიაშვილი შემდეგ საგუნდო კაპელა გადაიყვანეს საქართველოს რადიოკომიტეტის სისტემაში. გუნდის ხელმძღვანელად დაინიშნა.

1952 წელს მოხდა საგუნდო კაპელის კიდევ ერთი რეორგანიზაცია: „საქართველოს სახელმწიფო საგუნდო კაპელა" გამოცხადდა ერთ მთლიან და დამოუკიდებელ მხატვრულ კოლექტივად, რომელს სამხატვრო ხელმძღვანელად და მთავარ დირიჟორად დანიშნა ოთარ თაქთაქიშვილი. კაპელამ მისი მეთაურობით მეტად შინაარსიანი მუშაობა გაშალა.

1956 წელად საგუნდო კაპელას სათავეში ედგა გ. ხახასშვილი. გუნდის მუშაობაში აქტიურად მონაწილეობდნენ დირიჟორები — საგუნდო საქმის ოსტატები მამია ჩიკაშუა, ოთარ თაქთაქიშვილი, ანზორ კავსაძე, ა. გალუბგრავა, ვახტანგ ფალიაშვილი, კომპოზიტორი მოთა მილორავა (კონცერტმაისტერი), ლატვიელი ლოტბარი იან დუმინი. სწორედ 50-იანი წლების დამლევს თავი ისახელა ნიჭიერმა ახალგაზრდა მუსიკოსმა ჯანსელ კახიძემ, მოსკოვში ქართული ხელოვნების მეორე დეკადის ღღეებში ჯ. კახიძემ ჩინეთელად შეასრულა ა. მაჭავარიანის ორატორია „ჩემი სამშობლოს დღე" და ა. ჩიმაკაძის კანტატა „ქართლის გული".

1962-1976 წლებში საგუნდო კაპელას ხელმძღვანელობდა გამოცდილი მუსიკოსი გურამ ბაქრაძე, ამ წლებში შესრულდა სულხან ნასიძის ორატორია „ჩემი საშობლო" ტარიელ ბაქრაძის ორატორია „რეკონსტიტუციური საქართველო", ო. თაქთაქიშვილის ორატორიები — „სიცოცხლის კერა", „რუსთაველის ნაკვალევზე" და „ნიკოლოზ ბარათაშვილი", რ. ლაღიძის „ოდა ლენინს" და „ვარძია", კარლ ორფის „კარმინა ბურანა", გ. სვირიდოვის „პათეტიკური ორატორია", ბ. ძინა კვერნაძის კანტატა „გაგარინი". უნდა აღინიშნოს ჯუზეპე ვერდის რეკვიემის უზადო შესრულება ცნობილი დირიჟორის ზაქარია ხუროძის მიერ.

1966 წელს საზოგადოებრიობის ყურადღება მიიპყრო ახალგაზრდა ლოტბარმა გიგი მეწყვიშვილმა. 1970-1974 წლებში იგი მუშაობდა თბილისის საოპერო თეატრში მთავარ ქორმაისტერად. ნიჭიერი ოსტატის ხელი დაეტყო საგუნდო სკენების გამართულ ჰარმონიებს ოპერებში „აბესალომ და ეთერი", „დაისი", „ყარმენი", „მინდია", „სოფლის პატიოსნება" და სხვ. 1976 წელს გ. მეწყვიშვილი დანიშნეს სახელმწიფო საგუნდო კაპელის სამხატვრო ხელმძღვანელად და მთავარ დირიჟორად. მას შემდეგ კაპელამ საგრძნობი ცვლილებები განიცადა. გადახალისდა გუნდის შემადგენლობა, გამოცდილი ოსტატების გვერდით ადგილი დაიკავეს ახალგაზრდა მომღერლებმა, გულდასმით გადაისინჯა გუნდის რეპერტუარი: ქართველ კომპოზიტორთა საგუნდო ნაწარმოებების წინა პლანზე წამოწევასთან ერთად, გაიშალა მუშაობა უცხოელ კლასიკოსებისა და საბჭოთა რესპუბლიკების კომპოზიტორთა საგუნდო პიესების ჭეროვანი დაუფლებისათვის.

ამას წინათ კონსერვატორიის დიდ საკონცერტო დარბაზში გამართულმა სიუიტიანმა კონცერტმა, რომელმაც დამწყებთა ერთსულოვანი მოწონება დაიმსახურა, დაამტკიცა, რომ, მიუხედავად მთელი რიგი დამაბრკოლებელი მიზეზებისა, საგუნდო კაპელა თავადდებით მუშაობს რეპერტუარის გამდიდრებაზე, საშემსრულებლო ოსტატობის დახვეწასა და მდიდარი ტრადიციების ღირსეულად გაგრძელებაზე. ამ სახელოვანი კოლექტივის მოღვაწეობა უფრო შედეგიანი იქნებოდა, მას რომ ჰქონდეს ელმენტარულად კეთილმოწყობილი სარეპეტიციო დარბაზი. აუცილებელია კაპელის შემადგენლობის გაზრდა 75-დან 90 მომღერლამდე, თუ გვინდა რომ იგი აკმაყოფილებდეს თანამედროვე საშემსრულებლო მოთხოვნილებებს. საგუნდო კაპელა უზრუნველყოფილი უნდა იყოს სათანადოდ მომზადებული ახალგაზრდა შემსრულებელთა ძალებით, რომლებიც მომავალში შეავსებენ არა მარტო კაპელას, არამედ საოპერო თეატრის გუნდსაც. ეს კი მოითხოვს საგუნდო მუსიკის სასწავლებლის დაარსებას, რაც, ეფექრობთ, გადაუდებელი საქმეა.

კაპელის დანიშნულება საგუნდო მუსიკის მოყვარულთა მხოლოდ ესთეტიკურ მოთხოვნილებათა დაკმაყოფილებით რადი იფარგება. მიზ—იგი შემოქმედებითი სტიმულია საგუნდო მუსიკის სფეროში მომუშავე კომპოზიტორებისათვის. მსოფლიო მნიშვნელოვნის საგუნდო ნაწარმოებთა პროპაგანდისტი, აუცილებელი მონაწილე საქალაქო თუ რესპუბლიკური მასშტაბის მასობრივი ზეიმების, მნიშვნელოვანი თაყვანისცემებისა. გარეთ იგი იცავს რესპუბლიკის პრესტიჟს, ღირსეულად წარმოაჩენს ქართველი ერის მდიდარ სულიერ კულტურას და მის უშრეტ შემოქმედებითს პოტენციას.

პავლე ხუბუა.

სურათზე: საქართველოს სსრ სახელმწიფო საგუნდო კაპელა.

50 წელი კავშირგაბმულობის სამსახურში

ᲙᲣᲗᲐᲘᲡᲘ. (ხაკ. კორ.). კავშირგაბმულობის ქალაქის კვანძის მუშაკებმა დიდი პატივსაცემთ გააღინეს დამსახურებულ პენსიაზე დარგის ვეტერანი ივანე ანდროს ძე გეწაძე, რომელმაც ნახევარ საუკუნეზე მეტი საფოსტო განყოფილებაში გაატარა.

ივანე ანდროს ძემ თავისი შრომითი საქმიანობა ფოსტალიონობით დაიწყო. უნარიანი ახალგაზრდა მალე სოფელ ცურსების კავშირგაბმულობის საგანტოს გამგეს თანამდებობაზე დაიწინაურეს. ცოტა ხნის შემდეგ ორბირის ფოსტის გამგედ დანიშნეს, სადაც მან ორი თვეული წელი დაპყო. კავშირგაბმულობის სისტემაში დიდხანს იმუშავა ივანეს მამამ — ანდრო გეწაძემაც.

დიდი სამამულო ომის დაწყებისთანავე ივანეს „თავისი სამუშაო მეფილეს — ლუბას გადაბარა და თვითონ სამშობლოს დამცველთა რიგებში ჩადგა. მამაც მეკავშირეს ცეცხლის მოწინავე ხაზზე გაჰყავდა ტელეფონის მავთულები, ქვემეხების გამუდმებულ ბრძოლში ალადგენდა კავშირგაბმულობის დაზიანებულ კომუნიკაციებს. იგი ორდენებითა და მედლებით მკერდდამშვენებული დაუბრუნდა თავის საყვარელ საქმეს და ბოლომდე ერთგულად ემსახურა მას.

ᲙᲝᲛᲔᲜᲘᲡᲢᲘ

ᲩᲕᲔᲜᲘ ᲛᲘᲜᲘᲡᲐᲛᲐᲠᲗᲘ ᲓᲐ ᲢᲔᲚᲔᲤᲝᲜᲔᲑᲘᲐ

ᲛᲝᲡᲙᲝᲕᲘᲐ, ᲗᲑᲘᲚᲘᲡᲘ-96. ᲚᲔᲜᲘᲜᲘᲡ Ქ. 14.

ᲠᲔᲓᲐᲥᲪᲘᲐ:

რედაქტორის მოადგილეების — 99-98-03, 99-03-09, ა/მდივნის — 99-72-80, სამდივნოსი — 99-66-10, პასუხისმგებლებისა: პარტიული ცხოვრების — 99-37-61, პარტიული ულიანოვის თეორიის კურსკურსების — 98-22-93, სოფლის მეურნეობის — 99-52-46, მრეწველობისა და ტრანსპორტის — 98-20-84, საბჭოთა ფეხბურთის — 98-18-70, ეკონომიკის, უფასლესი სასწავლებლებისა და სკოლების — 98-27-58, ლიტერატურის და ხელოვნების — 99-55-01, კოლეგიურობათა ანალი და პრესის — 99-80-21, ეროვნული ინფორმაციის — 99-29-29, აღმოსავლური ინფორმაციის — 98-16-90, უცხოთა ინფორმაციის — 99-60-21, ეროვნული ეკონომიკა — 99-73-24, ილუსტრაციის — 98-28-54, საბოლოდოდოვანი მისაღებლის — 98-95-24.

საკორესპონდინტო პუნქტები:

ᲥᲝᲚᲮᲝᲕᲘ — 290-68-47; ᲡᲝᲤᲣᲛᲘ — 9-40-19; ᲑᲐᲗᲣᲛᲘ — 8-41-59; ᲪᲮᲘᲜᲕᲐᲚᲘ 2-22-52; ᲥᲣᲗᲐᲘᲡᲘ — 5-26-86; ᲒᲝᲠᲘ — 2-23-10; ᲐᲮᲐᲚᲪᲘᲮᲔ — 2-03-15; ᲤᲝᲗᲘ — 5-53-89; ᲡᲐᲮᲐᲠᲓᲘ — 6-04-44; ᲬᲚᲔᲡᲐᲒᲝᲜᲘ — 5-56-96; ᲗᲔᲚᲐᲕᲘ — 8-12-09; ᲧᲘᲗᲣᲚᲬᲧᲐᲠᲝ — 28-06; ᲥᲕᲘᲗᲣᲚᲘ — 25-82.

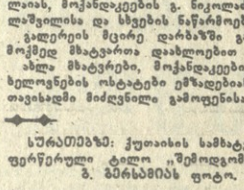

ᲕᲔᲠᲜᲘᲡᲐᲥᲘ ᲥᲣᲗᲐᲘᲡᲘᲡ

ᲐᲛ ᲓᲦᲔᲔᲑᲨᲘ ᲥᲣᲗᲐᲘᲡᲘᲡ ᲡᲐᲛᲮᲐᲢᲕᲠᲘᲡ ᲒᲐᲚᲔᲠᲘᲐᲨᲘ ᲒᲐᲘᲮᲡᲜᲐ ᲮᲔᲓᲕᲐ ᲛᲮᲐᲢᲕᲠᲗᲐ ᲜᲐᲬᲐᲠᲛᲝᲔᲑᲘᲡ ᲒᲐᲛᲝᲤᲔᲜᲐ. ᲛᲜᲘᲨᲕᲜᲔᲚᲝᲕᲐᲜᲘ ᲔᲠᲝᲕᲜᲣᲚᲘ ᲪᲘᲤᲠᲘᲗ ᲓᲐᲛᲬᲧᲔᲑᲘᲡ ᲓᲦᲔᲔᲑᲘᲡ ᲒᲐᲛᲝᲤᲔᲜᲐ ᲛᲝᲛᲐᲕᲐᲚᲨᲘ ᲒᲐᲛᲝᲤᲔᲜᲘᲡᲐ ᲓᲐ ᲛᲘᲡᲘ ᲞᲘᲠᲕᲔᲚᲘ ᲒᲐᲛᲝᲤᲝᲜᲘᲡ ᲛᲘᲖᲜᲘᲗ ᲓᲐᲛᲘᲡᲐᲮᲣᲠᲔᲑᲘᲗ ᲓᲐᲯᲘᲠᲘᲗ ᲓᲐᲛᲘᲡᲐᲮᲣᲠᲔᲑᲣᲚᲘ ᲛᲣᲡᲘᲙᲐᲚᲣᲠᲘ ᲜᲘᲨᲜᲔᲑᲘ.

**ᲫᲕᲔᲚᲐ ᲥᲐᲠᲗᲣᲚᲛᲐ ᲡᲐᲒᲣᲜᲓᲝ ᲮᲔᲚᲝᲕᲜᲔᲑᲐᲛ ᲓᲐᲛᲬᲧᲝ ᲗᲐᲕᲘᲡᲘ ᲮᲐᲜᲐᲨᲘ ᲛᲘᲐᲦᲬᲘᲚᲐ ᲛᲐᲦᲐᲚᲘ ᲓᲝᲜᲔᲡ. ᲨᲔᲛᲓᲒᲝᲛ ᲓᲐᲙᲚᲔᲣᲚᲘ ᲓᲦᲔᲔᲑᲘᲗ ᲛᲘᲗᲐᲕᲘᲡᲣᲤᲚᲔᲑᲘᲗ ᲨᲔᲣᲠᲗᲔᲑᲝᲓᲐ თავის საუნიკალო თარიღს, შემოქმედებითი ცხოვრებით გულშეჯერებული გახედავდა. თავის გახელილ წლებს. სამშუხაროდ, ეს წლები მისთვის სიცარიელით ამოიავსო, 1942 წლის 11 იანვარსთან დათარიღებული ალო მირცხულავასთვის გამოგზავნილი მისი ბოლო ბარათი. ბარათში ვკითხულობთ: „...ჩვენ, ახალგაზრდა თაობებს, ბედმა გვაგრეხა მოგვეღო ამ ომში მოსაწილეობა და გვეღირა სისხლი სამშობლოსთვის. ამ ტყვიების ზუზუნში და ყუმბარების გამაყრუებელ გუგუნში მაგონდებით თქვენ და თვალწინ მიდგას ჩვენი მშობლიური თბილისი. არ ვიცი, ვიქნები თუ არა ხელმეორედ საქართველოს ნახვის ღირსი, მაგრამ რა ვუყოთ, მუუღრო კერასთან ვაკაკაცეს სიკეთილი უფრო უბედურებაა და სირცხელი...".

ეს პატარა ამონწერი კარგად გვიხატავს ვლადიმერ უბილავას სულიერ პორტრეტს. იგი იმ ზნეობრივი კოდექსით ცხოვრობს, ხანგრძლივი საუკუნეების მანძილზე რომ ფაილიებდა ქართველი კაცი, მუუღრო კერასთან სიცოცხლეს მოახდურთან სიკეთილს რომ არჩევდა: განგებამ ასეთი სიკეთილი არგუნა ვლადიმერ უბილავას, უდროოდ გამოაკლდა წუთისოფელს პოეტი, რომელსაც ცალსახ, ვარსკვლავებზე, ყვავილებზე, სიყვარულზე უნდა ეფიქრა და ეოცნება, განგებამ და ბედისწერამ კი თოფი დაჯეირინა ხელში, სამშობლოს დამცველთა რიგებში ჩააყენა. ასეთი იყო ხვედრი მთელი ქვეყნისა და ამ ხვედრს, ეტყობა, ვერც პოეტი გაეკეკითა. ვერც გაეკეხენ: მირზა გელოვანი, სეკერიანე ისიანი, გიორგი ნიფეტკორიე, დავით პატარაშვილი, ვაჟიკა ფხოველი, სანდრო ეულეტი...

ვლადიმერ უბილავაც მათთანაა, მათს ძვირფას სახელთან მოიხსენება იგიც, მათსავით უშურველად, დაუუყვერებლად გასწირა სიცოცხლე სამშობლოს თავისუფლებისათვის.

დადგა მისი ზსოვნის, მისი გახსენების დრო. სულ 27 წელი იეოცხლა ამ ქვეყნად. მისი ლიტერატურული მემკვიდრეობა, ის, რაც თავისი ხანმოკლე სიცოცხლის მანძილზე მოისწრო, ცხადია, მხოლოდ პრელუდიაა, მხოლოდ შესავალია იმისა, რაც შემდგომში უნდა შეექმნა. იგი რომ ოცდაერთ წლამდე ასეთ ლექსებს ეწერა, ეს ნიშანია, ეს ნიშანია, ეს ნიშანია